

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15592/2023
28.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мишо Добријевић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Ненад Војновић, адвокат из ..., ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 622/22 од 08.12.2022. године, у седници већа одржаној 28.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 622/22 од 08.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 622/22 од 08.12.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П2 1385/21 од 27.07.2022. године, у делу којим је почев од 27.01.2021. године укинута обавеза тужиоца да доприноси издржавању тужене, утврђена пресудом Четвртог општинског суда у Београду П 2209/08 од 28.11.2008. године и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка пред другостепеним судом.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр 72/11 ... 18/20) Врховни суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. ЗПП, пошто у разлозима побијане пресуде постоји оцена битних жалбених навода и наведени су разлози које је другостепени суд узео у обзир по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, отац тужене рођене ... године, је правноснажном пресудом Четвртог општинског суда у Београду П 2209/08 од 28.11.2008. године, обавезан да доприноси издржавању тужене месечним износом од 30% редовних примања, умањених за порезе и доприносе. Ова обавеза извршавана је тако што су вршене обуставе зараде тужиоца и ти износи уплаћивани туженој. Тужена је школске 2019/2020 први пут, а школске 2020/2021 годину други пут уписала мастер академске студије на ..., као самофинансирајући студент. По школском програму ове студије трају једну годину, тужена је испите положила закључно са септембром 2020. године, али до навршене 26 године (дана ... године) није одбранила мастер рад, већ је то учинила тек у фебруару 2022. године. У току 2020. године, тужена се радно ангажовала и остваривала приходе.

Са полазиштем на овако утврђено чињенице, нижестепени судови су закључили да су испуњени услови да се укине обавеза тужиоца да доприноси издржавању пунолетног детета у смислу одредби чланова 167. и 155. Породичног закона на дан 27.01.2021. године (до ког времена је у току парнице правноснажном пресудом одбијен захтев да се обавеза издржавања укине). За овакву одлуку судови као материјалноправни основ наводе одредбе члана 40. Закона о високом образовању, као и одредбе чланова 26. и 27. Правилника о мастер студијама на ..., по којима се ове студије завршавају полагањем свих предвиђених испита и испуњавањем осталих обавеза предвиђених студијским програмом, који обухвата и израду завршног рада и његову одбрану у складу са студијским програмом. Мада је тужена последњи испит положила у септембру 2020. године, редовно школовање није навршила до 26 године, већ је завршни рад одбранила тек у фебруару 2022. године. При томе, за одлуку не може остати без значаја утврђена чињеница да се тужена радно ангажовала у току 2020. године, те је на тај начин остваривала приходе од којих се издржавала.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су оценили испуњеност услова за престанак обавезе издржавања пунолетног детета.

Из одредбе члана 155. став 2. Породичног закона несумњиво је да обавеза родитеља да издржава пунолетно дете постоји само у случају редовног школовања детета, који правни стандард није идентичан прописаним условима за губитак својства студента,

односно права студента да заврши започете студије. Законодавац временски ограничава обавезу родитеља да издржава пунолетно дете до 26 године, а тужена по чињеничном утврђењу своје обавезе на мастер студијама није завршила до тог времена, већ касније, одбраном завршног рада годину и по дана након полагања свих испита. Стога, једино чињеница да је она по студијском програму имала право да одбрани завршни рад и након истека двоструког времена трајања студијског програма, не води закључку да је до 26. године имала право на издржавање од оца, посебно не у ситуацији када је својим радом у току 2020. године остваривала приходе за издржавање.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић